

като условни знакове за да се разпознаватъ хората на съзаклятието отъ хората на „благочестивото и миролюбиво съжитие“.

Брой *М*. 12-й, отбѣлѣженъ въ горната комитетска квитанция, е билъ нумерътъ на Маринъ Николовъ, тогава касиеръ на комитета и ковчежникъ правителственъ (вж. Минжлото, стр. 86—87, Д. Общи е приелъ отъ Николова 6 лири турски не като отъ касиеръ на Орханийския Комитетъ, но като отъ членъ на сѣщия комитетъ.

По нумера на квитанцията се вижда, че числото на комитетскитѣ членове въ малкия градецъ Орхание е надминавало цифрата 70. Спорѣдъ увѣренията на Гавраилъ Брънчевъ и М. Николовъ, Орханийския Комитетъ е броялъ около 160 души членове прѣди обирътъ на хазната (Минжлото, кн. II).

Кратката исторійка на *М*. 1 документъ е такава: Прѣзъ 1884 година, юли мѣсецъ, посѣтихме градеца Орхание, съ цѣль да изучимъ подробно обстоятелствата и сѣщинскитѣ причини, по които Д. Общи уби съ пушка дякона Паисия (вж. Минжлото, кн. III), сѣщо и причинитѣ — заврѣзката и разврѣзката — на Арабаконашкото събитие (вж. Минжлото, кн. II). Между живитѣ *Елесъ-Джутовци*, намѣрихме и своя бивши Днаръ-бекирски другаръ Маринъ Николовъ. Понеже той бѣше касиеръ на Орханийското съзаклятие, помолихме го да ни покаже кочанътъ на квитанционната книга, но той ни разказа, че въ деня на арестуванѣето му, стопаницата му изгоряла не само кочанътъ, но и много други комитетски документи. Горѣ-отпечатаната квитанция била случайно затѣкнхата въ тавана, заедно съ данѣчнитѣ квитанции и край тѣхъ случайно се спасила отъ „тайното изгаряние“. Когато бай Маринъ бѣ откаранъ на вѣчно заточение въ Днаръ бекиръ, и стопаницата му трѣбваше да се распръва съ разни бирници, случайно забвлѣжила, че между турскитѣ квитанции стои и българската, подпечатана съ